

ЕД ЛЕЙСИ КЛАКСОНЪТ

Превод от английски: Невяна Кънчева, 1991

chitanka.info

Въпреки че убийството не беше преднамерено, никой не се съмняваше, че Хърбърт е убил мистър Джоунс.

Хърбърт, мъж на двадесет и девет години, със слабо лице, много силна, целеустремена натура, през последните няколко седмици беше в особено състояние, защото шефът му беше поръчал (на него, помощник-счетоводителя!) да направи отговорна ревизия, която изискваше огромен труд въкъщи.

През нощта, когато уби мистър Джоунс, Хърбърт седеше до масата, пред отворения прозорец. Вечерта беше топла и душна, а това усилваше нервността на Хърбърт. Капчици пот се стичаха по стъклата на очилата и му пречеха да вижда добре. В двадесет и един и тридесет жена му Елен си легна и започна да чете.

Мистър Джоунс беше застрахователен агент и никой, по-точно никога няма да разбере какво правеше той толкова късно в този дом. Но в двадесет и един и четиридесет и пет, когато отключваше колата си, видя другата кола, паркирана успоредно до неговата, която му затваряше пътя. Колата беше заключена, не беше възможно да се премести и затова мистър Джоунс влезе в своята кола и натисна яростно клаксона. Според показанията на самия Хърбърт пред съда, след като това хулиганство продължило повече от десет минути, съседът му — възрастен мъж, по фамилия Томпсън — извикал от своя прозорец:

— Моля, моля, прекратете този малък ад!

— Не знаете ли на кого е тази кола? — изкрещял отдолу мистър Джоунс.

— Не, не зная!

— А какво искаш от мен, да прекарам цялата нощ тук? — запитал Джоунс след още три протяжни сигнала.

От това Хърбърт съвсем объркал сметката на дългата колонка от дребни налични разходи, които се мъчел вече петнадесет минути да сумира.

— Вие какво, смятате да вдигнете цялата улица на крак, така ли? — попитал Томпсън. — Утре ще ставам много рано и трябва да спя.

— Това, татенце, си е твой проблем — изкрещял в отговор Джоунс. — А моят е да се добера до въкъщи, иначе жена ми ще ме затрие от света. — И клаксонът отново разкъсал нощта.

Точно тогава Хърбърт се показал от прозореца и закрещял колкото глас има:

— Да се прекрати този ужасен шум!

Джоунс отговорил с още по-протяжни звуци.

На Рождество кантората беше подарила на Хърбърт керамична преса за хартия. Без да мисли дълго, той я запратил от прозореца. Съдът призна, че това е изключително нелеп случай. Пресата разбила полуотвореното стъкло на колата откъм водача и голям къс стъкло попаднал във вратната вена и я разрязал. Сигналите спрели, а заедно с тях се простил с живота си мистър Джоунс.

Адвокатът убеждаваше Хърбърт и Елен:

— Няма място за безпокойство, това е типичен случай на афект. Хърбърт е бил така заслепен от пристъп на ярост, че не си давал сметка какво прави, хвърляйки пресата.

В речта си пред съдебните заседатели прокурорът обаче тръгна по друг път.

— Подсъдимият е специалист с висше образование и затова, в каквато и да е ситуация, е длъжен да преценява постъпките си — добрите и лошите, и естествено — да не дава воля на своя гняв. Човекът е мъртъв и за нас не е важно какво е правел и колко е досаждал в онзи момент на околните. Да се натиска клаксонът на една кола все още не е престъпление, което да се наказва у нас със смърт. Фактът е налице — убит е човек и аз ви призовавам да поискате присъда за непреднамерено убийство.

Съдебните заседатели се оттеглиха на съвещание. Отведоха Хърбърт в килията. В деветнадесет часа адвокатът каза на изплашената Елен:

— Не мога да разбера какво толкова протакат, нашето дело е така ясно. Няма защо да се безпокоите, въпреки че на мен нещо не ми харесват самодоволните лица на съдебните заседатели.

В двадесет и един часа заседателите обявиха, че не са стигнали до единомислие и отидоха в хотела, където трябваше да нощуват.

Адвокатът започна да се тревожи:

— Дори един от тях да поиска оправдателна присъда, това за нас означава победа. Съмнявам се, че властите на щата ще съдят Хърбърт повторно. Идете си вкъщи и се опитайте да заспите. Ще се срещнем утре в десет.

В десет часа и тридесет минути на следващия ден съдебният пристав обяви, че съдът е взел решение. Доведоха Хърбърт в залата. Той се огледа и запита адвоката си:

— Къде е жена ми?

— Не зная, не е идвала.

— Но тя трябваше...

— Тихо, идват съдебните заседатели...

Те влязоха един след друг в залата, видът им беше измъчен. Адвокатът на Хърбърт се намръщи с тревога, защото съдебните заседатели се гледаха един друг злобно. Председателят стана и обяви:

— Намираме, че подсъдимият не е виновен, защото е бил в състояние на афект.

Адвокатът въздъхна с облекчение и стисна ръката на Хърбърт.

След това дойде неговият шеф и го потупа по слабите рамене. А мистър Томпсън му каза усмихнат, че справедливостта е възтържествувала. Мисис Томпсън го прегърна и целуна.

Озадаченият Хърбърт се озърташе във всички посоки и се чудеше защо я няма Елен, за да сподели неговата радост. Най-сетне той се измъкна от залата, очаквайки да я види на улицата. Тя не беше и там. Тогава той взе първото такси и слезе пред къщи, изпълнен с най-лоши предчувствия.

Елен спеше дълбоко. Треперещ от злоба и обида, Хърбърт я разтърси и успя да я събуди.

— Луда ли си? Защо не беше в съда? Оправдаха ме!

— Зная, скъпи — промърмори полусънна Елен, целувайки го. — Прости ми, скъпи, но... успях се.

— Успала си се! Мислех, че ще бъдеш там или ще ме чакаш в колата поне, ако си се страхувала чак толкова, че ще ме...

— Скъпи, колата не работи, акумулаторът нещо... Цяла нощ натисках клаксона пред хотела, в който бяха отседнали господа съдебните заседатели...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.